

KRISTÝNA SNĚGOŇOVÁ

BEZČASÍ

BEZČASÍ

KRISTÝNA SNĚGOŇOVÁ

BEZČASÍ

KRISTÝNA SNĚGOŇOVÁ

© Kristýna Sněgoňová, 2025

Illustrations © Žaneta Kortusová, 2025

Cover art © Lukáš Tuma, 2025

Czech edition © Nakladatelství Epoque, Praha 2025

ISBN 978-80-278-0239-5 (print)

ISBN 978-80-278-1567-8 (ePub)

ISBN 978-80-278-1568-5 (mobi)

ISBN 978-80-278-1569-2 (pdf)

*Na konci vždy vše dobře dopadne.
A jestli to dobře nedopadlo,
tak to potom ještě není konec.*

John Lennon

ČÁST PRVNÍ BEZČASÍ 1932

TŘI HODINY DO ZÁKAZU VYCHÁZENÍ

Střelím ho přímo do srdce, rozhodl se Jakub Trezner.

Za celých dvaadvacet let svého života sice z ničeho nevystřelil, ale měl dobrou představu o tom, kam pistoli namířit, a ruku dost pevnou, aby se mu to povedlo. Navíc, jak trochu doufal, s chutí do toho a půl je hotovo. A půl mu stačilo. Skrbenský nemusel umřít – i když ve svém současném rozpoložení měl Jakub pocit, že by to ničemu neuškodilo –, podle pravidel boje o čest stačilo, aby krvácel.

Tak jako od rána krvácela obloha.

Jakub zvedl oči a zadíval se na ni.

Kdo nemusel, ten v den, kdy začínalo Bezčasí, vůbec nevycházel. Rozhlas už od úsvitu nabádal, aby lidé zůstali doma, a četníci obcházeli ulicemi a doporučovali každému, koho potkali, ať se domů vrátí. Většina lidí je poslechla. A Jakub se tomu nedivil.

Z nebe se stala obrovská černočervená podlitina, ve které se občas zablesklo, jako by nad mraky zuřila bouře. Pohled z okna si dovolil každý, protože věděl, že nic podobného už nikdy

neuvidí. A pak to okno zpravidla zavřel, a pokud ho přímo nezabednil, aspoň k němu přirazil prádelník. Lidé se na Bezčasí připravovali celý život. Učilo se o něm ve školách, šeptalo se o něm, když se blížilo, popisoval ho nespočet kronik a pamětí a v Československu i dva sešity nenáročných milostných příběhů, k dostání v tabáku. Ve skutečnosti ale mohli jen hádat, jak bude probíhat.

Pokaždé bylo totiž trochu jiné a snad nikdo na světě si nepamatoval víc než jedno.

Ani kněží netušili, jaké bude to nadcházející, i když rádi předstírali opak. Tvrdili, že stačí modlit se a nikomu se nic nestane, rozdávali lidem posvěcené obrázky bohů a požehnání jako ochranu před Bezčasím, a sami se připravovali strávit ho v chrámech, kde jim aspoň v drtivé většině případů žádné nebezpečí nehrozilo.

Jakub Trezner byl výjimka.

Starší kněz bohyně života, Paní slunečního kotouče, měl v jednu hodinu odpoledne, krátce před začátkem Bezčasí, namířeno k Lažanského náměstí. Kdyby ho potkal někdo ze známých nebo zastavil četník, asi by těžko vysvětloval, proč dal náměstí přednost před bezpečím svého chrámu. Ale možná by ani nemusel. Domluvit si setkání na Lažanského náměstí znamenalo jediné – souboj. I když na něm nestál žádný

chrám, přezdívalo se mu Jezdcovo náměstí, protože občas si na konci duelu bůh smrti, Jezdec na novu, někoho odnesl. Radnice povolovala souboje jen do první krve, ne pokaždé to ale protivníci dodrželi. Ostatně ani dodržení toho pravidla nebylo zárukou, že přežijí oba due-lanti.

Jakub s tím počítal.

A počítal i s tím, že krev nebude jeho.

I tak se ale ráno znovu pomodlil k bohyni živo-ta a do náprsní kapsy si schoval svatý obrázek.

Když přecházel ulici za chrámem bohyně hoj-nosti, Dámy s nádobou, na poslední chvíli před ním zastavila černá Praga. Za volantem seděl muž s dokonale navoskovaným knírem a vedle něho žena s norkovým límcem a šňůrou perel, kterou se nervózně probírala.

Zvědavci.

Jakub je nechápal.

Bezčasí se bál, ačkoliv to byl jediný den, kdy se mohl setkat se svou bohyní. Opravdu setkat. Jenže to setkání bylo vykoupeno spoustou krve a on jako kněz bohyně života prolévání krve ne-snášel.

Pokud tedy nepatřila Skrbenskému.

Procházet se ulicemi na přelomu Bezča-sí považovala spousta lidí za úžasně vzrušující. Scházeli se před svatostánky, zapalovali na

zemi tisíce svíček – bílé před chrámem bohyně života, černé k uctění boha smrti, modré bohyni moudrosti – a modlili se, aby bohové sestoupili zrovna do jejich města. V lužáneckém parku si rozkládali deky, vybalovali víno, maso a ovoce z proutěných košů a divadelními kukátkami sledovali jako nádor odulou oblohu. Jako by se jednalo jen o zábavné představení.

Bylo to hloupé, ale zatím neškodné.

Do Bezčasí zbývaly celé tři hodiny. Procházet se na jeho skutečném počátku pochopitelně nemělo se vzrušující kratochvílí nic společného. Bylo to nebezpečné, děsivé a vzhledem k zákažu vycházení i nezákonné. Jakubovi bylo jasné, že nebude trvat dlouho a skupiny studentů a bohaté páry z ulic zmizí s nervózním smíchem a pocitem, že právě prožili životní dobrodružství.

Město se vyprázdní a zůstane jen rozechvělé očekávání, strach a...

Jakub pokračoval k parku. Pod paží nesl krabici s pistolemi a pokoušel se nevnímat přítele dva kroky za sebou.

„Rozmysli si to,“ požádal ho Ludvík Karmazín zase.

Jakub zavrtěl hlavou.

„Jsi kněz bohyně života,“ připomněl mu Karmazín. „Ty snad ani zabít nesmíš!“

„Nesmím,“ souhlasil Jakub. „A pokusím se to neudělat.“

„Držel jsi pistoli vůbec někdy v ruce? Krom dnešního rána?“

„Nebude to tak těžké, jak se mě snažíš přesvědčit.“

„Ve skutečnosti to bude mnohem těžší,“ namítl Karmazín. „Ale až budeš mrtvý, už na tom nebude záležet.“

Jakub nezastavil, ale aspoň trochu zpomalil.

Karmazín vycítil příležitost. „Opravdu ohrožíš všechno, na čem ti záleží, jen kvůli...“

„Kvůli čemu?“ zeptal se Jakub podezíravě.

Karmazín se zarazil.

Mluvit špatně o Anně byl led tak tenký, že stačilo pár slov a on cítil, jak pod ním praská.

Kvůli čemu vlastně?

Rozhodně ne kvůli cti, aspoň ne té Jakubově. A pokud šlo o Annu Friedmanovou, ta v sobě podle Karmazínova mínění měla cti poskrovnu. Jakub ji poznal teprve nedávno, i když Karmazínovi bylo na rozdíl od něj jasné, že ji ve skutečnosti nepoznal vůbec. Jenže kdyby to řekl nahlas, Jakub by možná hodil rukavici i jemu.

S Annou se potkali v chrámu. Lichotilo jí, že se do ní zamiloval kněz, navíc kněz bohyně života, a tak mu dovolila, aby ji obdivoval. Ovšem

stejně, jako se nechávala obdivovat všemi ostatními. Když jednou Jakub před jejím bytem narazil na Skrbenského, Anna buď zazmatkovala, nebo se tou lží bavila – namluvila Jakubovi, že ji Skrbenský pronásleduje. Jakub se rozhodl dívku před nežádoucí pozorností ochránit. Přes prostředníka domluvil schůzku, na kterou Skrbenský dorazil napůl pobavený a napůl zvědavý, co mu může kněz chtít. Jakub mu vysvětlil, že pokud Annu nepřestane obtěžovat, způsobí mu to problémy. Skrbenský Jakuba vyslechl, potom ho nazval idiotem a doporučil mu, aby s určitými tělesnými částmi provedl cosi, co ve skutečnosti patrně není možné provést. Jakub se o to ani nepokoušel a posílen ve svém přesvědčení, že jediný idiot v Annině blízkosti je Skrbenský, navrhl souboj.

Když pak požádal přítele, aby mu dělal sekundanta, a současně odmítl jeho návrh, že se pokusí spor urovnat smírem, Karmazína poprvé v životě napadlo, že ty řady, které neumožňují kněžím vstupovat do svazku manželského, možná vědí proč.

Nástraze související s Annou se teď Karmazín rozumně vyhnul. „Ničemu. Ale je to hloupost.“

Jakub se zastavil. „Pomoc bezbranné dívky je podle tebe hloupost?“

„Jaká pomoc?“ Karmazín zavrtěl hlavou. „Skrbenského znám. Není to etalon morálky, ale se svým postavením a ostatně i vzhledem nemá zapotřebí nikoho špehovat. Z toho, co vím, se s ní ve skutečnosti schází dost často a...“

„To jsou pomluvy!“ přerušil ho Jakub.

„Kdo by je roznášel...“

„Lidé, které baví očerňovat druhé?“

Nikam to nevedlo.

Karmazín si povzdechl a zadíval se k náměstí. Pod černočervenou oblohou se už teď zdálo krvavé.

Najednou pochopil, co má Jakub v plánu.

Popadl ho za rameno a otočil ho k sobě. „Uvědomuješ si, že se blíží Bezčasí?“

„Těžko si nevšimnout.“

„A přesto spoléháš na svoje kněžství?“

Jakub přistiženě uhnul pohledem.

Karmazín zesílil stisk. „Pokud si myslíš, že se ti nic nestane jen proto, že sloužíš bohyni života, jsi blázen!“

Jakub se příteli vytrhl. „Blázen možná. Ale pořád její kněz.“

Karmazín bezmocně rozhodil rukama. „Jenže to před Bezčasím nestačí.“

Jakub zvedl volnou ruku a prstem si poklepal na rty. Od středu čela se mu přes nos

a ústa táhla sotva zratelná zlatá linka, jako by mu na tvář skrze škvíru v samotném bytí dopadal proužek světla. Znamenalo to, že ho bohyně života při narození označila jako svého. Do služby mohl vstoupit každý, ale označené děti si bohové sami vybrali. Takové dosahovaly v řádech vysokého postavení a lidé věřili, že požehnání božích oblíbců má mnohem vyšší váhu než ostatních kněží. Na první pohled nebylo snadné si toho znamení všimnout, ale když člověk věděl, kam se má dívat, pokaždé ho ohromilo. Karmazína taky, ačkoliv si uvědomoval, že ve chvíli, kdy Jakubova bohyně pomalu ztrácí všechnu svou moc, ani tohle není dost.

„Ona má teď ale jiné starosti než tebe,“ připomněl Jakubovi. „Za chvíli sestoupí na zem a sama na ní bude muset přežít. Nebude se starat ještě o tvé přežití.“

Jakub si pod paží posunul pouzdro s pistolemi. „Na odvolání je tak jako tak pozdě.“

„Na to není pozdě nikdy. Mohl bych...“

„Je, pokud nechci vypadat jako slaboch.“

Karmazín cítil, jak se ho zmocňuje vztek. „Komu záleží na tom, jak vypadáš před Skrbenským?“

„Před Annou,“ opravil ho Jakub důrazně.

„Anna je... Anna...,“ Karmazín naprázdno otevřel a zavřel ústa. „Jakube...“

Jakub jeho zoufalství chvíli pozoroval a potom znovu vyrazil k parku.

„A co Dora?“ zavolal za ním Karmazín.

„Ta se o sebe postará.“ Teprve když to vyslovil, si Jakub uvědomil, co řekl, a rychle dodal: „A já se tu umřít nechystám.“

Karmazín přítele chvíli bez hnutí sledoval a pak se pomalu vydal za ním.

Muž v antracitově šedém svrchníku, opírající se o lampu u vstupu do parku, se při pohledu na ně narovnal. S úsměvem, kterému neodolala dobrá polovina známých žen ve městě, cosi prohodil, ale Jakub ho zarazil zvednutou dlaní.

Karmazín se zhluboka nadechl. O tom, jak duel dopadne, si nedělal iluze. Lípa, pod níž se zastavil spolu se Skrbenského sekundantem, omamně voněla a Karmazína najednou napadlo, že se mu to celé jen zdá – že Bezčasí dávno začalo a nic z toho, na co se dívá, není skutečné. Pod podivnou oblohou vypadalo všechno přízračně, a dokonce i vzduch chutnal jinak, s příměsí čehosi ostrého. Podmínky souboje vyjednával s druhým sekundantem jako ve snách. Možná že kdyby se otočil a odešel, Jakub i Skrbenský za ním by se rozplynuli jako kouř.

A možná se otočit měl.

Nikdo by mu nemohl vyčítat, že se na to nechce dívat, natož když se to Jakubovi pokoušel do poslední chvíle rozmluvit.

Jenomže ho nedokázal opustit.

A jen proto byl nakonec u toho, že ačkoliv se Jakub umřít nechystal, přesně to se stalo.

DVĚ HODINY DO ZÁKAZU VYCHÁZENÍ

Dora si přes ramena přehodila pláštěnku z černého sametu a sepnula ji na prsou sponou ve tvaru nože. Zvedla a nasadila si kapuci, potom se na sebe podívala do zrcadla.

Nebylo to ono.

Stáhla si kapuci níž a schovala se pod ní jako pod maskou. Možná nedokázala zabít tak snadno jako starší kněžky boha smrti, ale aspoň na pohled by člověka odradila od toho, aby to pokoušel.

A kdyby musela... Kdyby se lidem povedlo prolomit bránu chrámu... Kdyby se někdo dostal dovnitř a zaútočil...

„Zabila bych ho,“ zašeptala Dora.

Kněží a kněžky, natož kněžky boha smrti, požívali ve společnosti úctu, ale před Bezčasím, jediným dnem, během nějž bohové ztráceli svou moc a sestupovali na zem jako smrtelníci, na ni nemohli spoléhat. I sládek brněnského pivovaru, který v chrámu každé pondělí obětoval Jezdci na novu a při pohledu na Doru se červenal, mohl vyrazit do ulic, aby jejího boha zabil.

Až na to, že se toho dne všichni kněží a kněžky scházeli ve svých chrámech právě proto, aby se bohové do ulic nedostali. Se začátkem Bezčasí se bohové objevovali na zemi a jejich služebníci je silou své víry přivolávali do bezpečí a chránili, dokud Bezčasí neskončilo a oni znovu nezískali svou moc.

Bezčasí.

Zažít ho, natož jako kněžka, bylo něčím tak obrovským, že by to Dora nedokázala popsat slovy. A možnost, že by se mohla setkat s bohem, kterému sloužila od sedmi let, ji naplňovala radostí i hrůzou. Stačilo, aby si jako úkryt na dvanáct hodin Božského honu vybral zrovna její chrám... a mohla se ho dotknout.

Dobře, dotknout ne, ale zhlédnout ho.

To asi taky mohly jen starší kněžky, ale mohla si aspoň představovat, že na tu chvíli šlape Jezdec na novu po kamenech, po kterých šlapala i ona.

Když jako sedmiletá po smrti rodičů vstupovala do Jezdcova domu, první, co uviděla, byla nástěnná malba – kněžky s rozevlátými vlasy chránily Jezdce před davem, který se do chrámu valil prolomenou bránou jako vlna. Ježil se kosaми, vidlemi i kovovými háky, jako by se nemohl dočkat, až boha rozerve, zatímco kněžky měly jen nože a za zády nezřetelnou černou šmouhu.

„Co je to?“ zeptala se Dora, když ji vedli do hlubin chrámu, za jednu ruku správkyně sirotčince, za druhou mladá kněžka, a ukazovala přitom na skvrnu.

„Vír temnoty,“ odpověděla kněžka. „Jezdec na novu.“

„Kde má hlavu?“ nechápala Dora. „A tělo?“

Kněžka se shovívavě usmála, což, jak Dora brzy pochopila, představovalo odpověď na otázky, které kněžky považovaly za hloupé nebo na které odpovědět neuměly, protože na ně nikdy nikdo neodpověděl jim. Postupem času se to Dora naučila taky, ale nikdy ji nepřestalo udivovat, že to většině lidí stačí. I po letech, kdykoliv kolem té monumentální malby procházela, se v černé šmouze snažila zahlédnout aspoň náznak tváře. Ale Jezdec jako by žádnou neměl ani v Bezčasí, v tom jediném dni, kdy se bohoové znovu stávali lidmi a lidé se pokoušeli stát bohy místo nich.

Dora se zhluboka nadechla. „Moje první Bezčasí.“

I poslední, samozřejmě, protože Bezčasí nastávalo jen jednou za sto let, a i když měla Dora dvacet a byla kněžkou boha smrti, nebyl důvod se domnívat, že se dočká toho dalšího. A jako všechny kněžky, které znala, ani ona si nebyla jistá, jestli by druhé Bezčasí zažít chtěla.

Na jednu stranu se bála, o sebe, a o Jezdce na novu hlavně. Na druhou stranu poslední dobou nemyslela na nic jiného, než – co když si k sestoupení vybere právě její chrám? Po celém světě jich měl tisíce, od malých svatyní přes jednoduché kostely až po monstrózní dómy za mořem, a mohl se během Božského honu schovat v kterémkoliv z nich. Když se Dora kdysi dávno ptala starší kněžky, podle čeho si bůh vybere chrám, do kterého na začátku Bezčasí sestoupí, dostalo se jí jen mnohoznačného úsměvu. Podle velekněžky to záleželo na síle modliteb, ale kdyby byla bohem Dora, vybrala by si ten nejmenší svatostánek, zapomenutou svatyni někde v horách, špatně dostupnou a daleko od lidí. Protože čím větší chrám byl, tím víc pozornosti poutal. Před těmi nejznámějšími prý už několik dní před Bezčasím nocovali poutníci, věřící připravení chrám chránit i vrazi přesvědčení, že na ně uvnitř čeká šance stát se bohem.

Poslední měsíce a týdny velekněžka chrám vybavovala zásobami všeho, co by mohl Jezdec potřebovat, kdyby mezi ně zavítal – sudy s pivem, všemi druhy masa, ovocem, zeleninou a vzácnými kořeními, se kterými od rána pracovaly kuchařky, pekařky a cukrářky, ale i kníhami a hrami. Nechala dokonce přivést voliéry

s dravci a lovecké psy, jako by vůbec bylo možné uprostřed chrámových zdí ulovit cokoliv krom boha samotného. Přípravovaly se, jako by k nim mohl sestoupit ne jeden, ale všichni členové božského panteonu, a Dora měla pocit, že čím víc přípravám věnovaly, tím větší bude zklamání, až se Jezdec ukáže někde na severu Ameriky. Zakázala si doufat, ale doufala pokaždé, když pozorovala, jak do části chrámu vyhrazené bohu snášejí další a další bedny s vínem.

Jen velekněžka mohla nahlédnout do knihy, která obsahovala všechny dostupné záznamy o bozích smrti od počátku lidstva až do současnosti. Byla vázána slibem mlčení a nikomu neřekla, kolik jich už bylo. Neřekla ani, kým byl současný Jezdec na novu předtím, než se stal bohem, a pokud při Bezčasí zemře a novým Jezdcem se stane jeho vrah, neřekne ostatním kněžkám ani to. Pro všechny mimo velekněžek byl jen jeden Jezdec na novu, kdysi, dnes a navždy. Ale mladší kněžky stejně pozorovaly, jak kuchařky pečou chleba a udí maso, a pokoušely se podle toho odhadnout, co měl Jezdec rád, dokud žil jako člověk, a kdy a kde to asi tak bylo.

Je mu aspoň sto let. Možná o dost víc. Možná je bohem už celá staletí...

Doriny úvahy přerušilo klepání.

Nebo spíš bušení.

Dora vstala, došla ke dveřím s nožem s černou čepelí v ruce, pootevřela je – a sotva stihla uskočit, než prudce narazily do zdi.

Do pokoje vpadl Karmazín a jednou rukou přitom podpíral Jakuba. „Honem vodu!“

„Vy dva a vodu?“ zeptala se Dora a zasunula nůž do pouzdra. „Opili jste se hodinu před...“

... a pak si uvědomila, že jak Jakubova náprsenka, tak Karmazínovy ruce jsou od krve.

„Co se ti stalo?“ vyjekla.

Karmazín pomohl Jakobovi posadit se do křesla a narovnal si na nose brýle. „Mně nic.“

Dora nechápala, jak to, že si nevšimla hned, jak špatně bratr vypadá. Ve tváři hrál ne všemi barvami, ale jen bílou a šedou. Oči měl obkroužené stíny tak černými, že vypadaly jako prázdné důlky. Ničím najednou nepřipomínal služebníka bohyně života.

Dora si před ním klekla, odtáhla mu ruku, kterou si tiskl na prsa, a z pohledu na ránu pod hrudní kostí se jí zvedl žaludek. Ne že by takovou nikdy předtím neviděla, jen ne na svém vlastním bratrovi. „Bohové všemohoucí...“

Karmazín stáhl z postele prostěradlo a začal ho trhat na cáry. „Je postřelený.“

„To vidím sama!“ Dora vyskočila na nohy. „Zbláznil ses?“

„Já mu to neudělal!“

„Myslím to prostěradlo. Obvazy mám v lékárnice.“

„Ty asi stačit nebudou.“ Karmazín si uvědomil marnost svého počínání a nechal roztrhané prostěradlo spadnout na zem. „Prohrál souboj.“

Dora přitiskla ruce Jakubovi na ránu. Zastavit krvácení to nepomohlo, ale aspoň se na průstřel nemusela dívat. „Kněží se ničeho podobného účastnit nesmí.“

„Smí,“ namítl Jakub. „Jen by neměli.“

„Z dobrého důvodu. Co sis myslel? Krom toho, že vyhraješ, i když jsi pistoli nikdy ani nedržel!“

„Podle všeho nemyslel,“ usoudil Karmazín. „Snažil jsem se sehnat doktora, ale je to marné.“

„Doktor přece musí být u každého souboje,“ uvědomila si Dora.

„Za normálních okolností ano,“ připustil Karmazín. „Ale ne když k němu dojde pár hodin před začátkem Bezčasí. Ošetříš ho?“

Dora zvedla hlavu. „Jsem kněžka boha smrti.“

„Já doktor práv, takže vztah ke krvi máš pořád lepší ty.“

„Vždycky jsem si myslela opak.“

Karmazín se rozhlédl. „Tvrdilas, že tu máš lékárníčku.“

Dora se vrhla k polici vedle zrcadla, vytáhla z ní bílou krabičku a bezmocně se začala probírat jejím obsahem. „Lékárničku, ne operační

sál. Nevím, jak mu pomocí buničiny zachránit život.“

„Budu v pořádku,“ zamumlal Jakub.

„V pořádku?“ neudržela se Dora. Lékárnička jí vypadla z ruky, narazila do nohy stolku a všechno, co v ní bylo, se rozsypalo po podlaze. Nenamáhala se pro to ani sehnout. „Copak ses neviděl?“

Jakub se nevesele pousmál.

Karmazín padl na postel a schoval si hlavu do dlaní.

V místnosti nastalo hluboké, duté ticho.

Dora se dívala na bratra a nemohla se nadechnout. Krk jí svírala bezmoc a hrůza větší, než když jim jako dětem oznamovali, že jsou jejich rodiče mrtví. Poslední, kdo jí z rodiny zbyl, byl Jakub – a ten...

Velekněžka!

Ne, ta nepomůže.

Blíží se Bezčasí a nikdo se nebude starat o kněze, který porušil pravidla vlastního řádu, natož velekněžka, která se teď musí soustředit na ochranu chrámu.

Dora se rozechvěle sehnula pro obvaz, došla k Jakubovi a rozepnula mu košili. Krvácel mnohem pomaleji, než by čekala.

A jediné vysvětlení bylo...

Karmazín zvedl hlavu z dlaní. „Zastavila jsi krváčení?“

Dora zavrtěla hlavou. „Já ne.“

„To protože se blíží Bezčasí,“ dodal Jakub. Došlo mu to a došlo mu to možná už ve chvíli, kdy ho Skrbenský zasáhl a on byl schopný Lažanského náměstí opustit po svých. „V Bezčasí není ani život, ani smrt.“

Na okamžik znovu nastalo ticho.

Během Božského honu nemůže umřít.

Nemůže umřít.

Dora dokončila obvazování a narovнала se. „Tím líp pro nás, aspoň máme víc času sehnat pomoc.“

Tentokrát zavrtěl hlavou Jakub. „Koho?“

No ano.

Nikdo Jakuba neošetří dřív než za dvanáct hodin, a to už bude ošetření potřebovat spousta lidí.

Dora se ale nehodlala vzdát. „To nezjistíme, dokud to nezkusíme.“

„Do konce Bezčasí nám nikdo ani neotevře. Zkoušet to nemusíme.“

„Ve tvém chrámu nám otevřou.“

Jakub se pousmál. „Neotevřou. Byli by neotevřeli ani v tom tvém, kdybych nepotkal Helenu.“

Helena byla kněžka se slabostí pro Dořina staršího bratra. Kdyby velekněžka zjistila, že sem těsně před začátkem Bezčasí pustila dva cizí muže, potrestala by ji, a víc než zaslouženě.

Dora si skousla ret.

Tak kdo?

Kdo by mohl...

Jakub se začal s námahou zvedat. „Chci za Annou.“

„Tohle opakoval celou cestu,“ poznamenal Karmazín.

„Kdo je Anna?“ nechápala Dora.

„Musím se s ní rozloučit,“ trval na svém Jakub. „Říct jí, že... že jsem se snažil.“

„Jediné, co musíš, je dostat se do svého chrámu před začátkem Bezčasí,“ připomněla bratrovi Dora.

Chrám bohyně života nebyl od chrámu boha smrti daleko, ale cestou se mohlo stát cokoli. Neměli tolik času, aby si mohli dovolit ho ztrácet.

Jakub zavrtěl hlavou. „Myslíš, že mě tam uzdraví?“

„Myslím, že tě nechají umývat chrámové podlahy dalších deset let,“ odsekla Dora. „Ale Anna tě neuzdraví určitě.“

„Ve skutečnosti by mohla,“ vložil se mezi ně Karmazín. „Je ošetřovatelka.“

Dora zaváhala. „Pomohla by?“

Ani Karmazín nepůsobil moc jistě, když odpovídal: „Snad, bil se kvůli ní.“

Dora si nechala pro sebe, co si o tom myslí. A nechala si pro sebe i to, co si myslí o Jakubově

zranění. Byla kněžkou boha smrti přes dvanáct let. Spolehlivě poznala, když někdo umíral.

Ale ještě neumřel.

Otřela si zkrvavené ruce do pláštěnky. „Tak jdeme za ní.“

JEDNA HODINA DO ZÁKAZU VYCHÁZENÍ

K Anně to nebylo daleko. Ještě blíž než Anna bylo ale Bezčasí.

Karmazín táhl Jakuba s odhodláním, za kterým musela Dora popobíhat. Nikoho jiného už neměla. Jen svého bratra a Jezdce na novu. Když jejich rodiče zahynuli, nedokázala si představit, že se rozdělí. Jenže Jakuba bohyně života označila a ji ne. Od toho okamžiku byl zaslíben chrámu. Když jim sousedi oznámili, že se stalo neštěstí, a nechali je odvézt do sirotčince, protože žádné další příbuzné neměli, Dora si myslela, že je na Horu života, do chrámu Paní slunečního kotouče, pošlou oba. Sirotci z Dornychu často končovali v chrámech a Jakubovo znamení ho tak jako tak předurčovalo k životu kněze. Jenže po pár dnech si nejvyšší kněz Paní slunečního kotouče odvedl Jakuba, zatímco Doru v sirotčinci nechal. Řádová sestra jí vysvětlila, že služebníky bohyně života se mohou stát jen chlapci. Brzy potom si pro Doru přišla jedna z kněžek Jezdce na novu. Rovnováha mezi životem a smrtí zůstala zachována.

První noc strávenou jako novicka Dora plakala. Druhou jen bez hnutí ležela na tvrdém lůžku a dívala se do stropu, dokud se z večerního šera nestala tma a ze tmy studené, kalné svítání. Třetí noc usnula vyčerpaným spánkem, a když se probudila, uvědomila si, že ji nic lepšího než služba v chrámu nečeká.

A tak začala sloužit.

Modlila se k Jezdci, protože tak ji to učili, pomáhala lidem zemřít, protože se to od ní čekalo. Starala se o nemocné v léčebnách i útulcích pro chudé, zvykla si na odporné příznaky nemocí, pach stáří a rozkladu a všudypřítomnou smrt, naučila se ulevit od bolesti. Po čase, už jako mladší kněžka boha smrti, se směla znovu setkat s bratrem, a dokud plnila své povinnosti, mohla se s ním setkávat dál. Nakonec, po mnoha letech, se naučila Jezdce milovat, jako by se naučila milovat manžela, kterého si sice nevybrala, ale který se k ní choval slušně. I když měl dalších padesát žen a doma ji pro jistotu zamykal.

Dnes měla být její oddanost vystavena té největší zkoušce a ona byla místo přípravy na Bezčasí tady, s umírajícím bratrem po boku a s pláštěnkou od krve.

Anna bydlela v pavlačovém domě nedaleko Švancarovy, což byla jediná dobrá věc na celém tom nápadu, protože od chrámu boha smrti

byl na dohled. Trvalo jim dlouho, než tam Jakuba dovedli, a do začátku Bezčasí už nezbývala ani hodina. Dora horečnatě uvažovala, jestli za tu dobu stihne Anna Jakuba ošetřit – pokoušela se přesvědčit sebe a povzbudivým výrazem i Karmazína, že to bude stačit, aspoň než Bezčasí skončí a oni seženou skutečného doktora – a ona sama se stačí vrátit na Horu smrti.

Možná.

Ne možná, určitě.

Pokud bude času málo, nechá Jakuba s Karmazínem a ten se o něj postará. Bude muset, protože ona si na rozdíl od Jakuba uvědomovala, že má vůči svému bohu povinnosti, které musí plnit, dnes víc než kdy jindy.

Jakub se na ni podíval, jako by chápal, na co myslí – *budu muset volit mezi službou Jezdci a záchranou bratra?* –, a tak se pokusila o úsměv. „Ty se ale proneseš.“

„Nemusíš mě podpírat,“ namítl Jakub.

Opravdu.

Už za starým kamenným mostem přes Svratku vypadal, když už ne v pořádku, pak aspoň výrazně líp, a kdyby neměl zakrvácený kabát, Dora by ani nepoznala, co se mu stalo. Samozřejmě až na příznaky smrti, které Karmazín, na rozdíl od ní, neviděl. Byly to sotva znatelné čáry na koncích stočené do kudrlinek

jako důmyslná perokresba pod Jakubovou kůží. Mezi kněžkami se jim říkalo „Jezdcovo jméno“. Dora ho neuměla přečíst, ale věděla, co znamená. Do začátku možná zbývala hodina, ale ne být Bezčasí, Jakub by neměl ani tu.

Jezdec na novu už si ho označil.

V tu chvíli se ulicí rozlehla první výstraha – ampliony zkreslený hlas: „Občané, na celém území města právě vstoupil v platnost zákaz vycházení. Občané, na celém území města právě vstoupil v platnost zákaz vycházení. Občané...“

„Už bychom tu neměli být,“ konstatoval Karmazín očividně. Na čele se mu perlil pot a patrně za to nemohlo jen to, že dál podpíral výrazně většího Jakuba.

„Jsi přece právník,“ připomněla mu Dora. „Kdybychom narazili na četníky, vymluvíš se z toho.“

Karmazín zamrkal. „Ze zákazu vycházení?“

„Nikdy jsem neřekl, že je dobrý právník,“ poznamenal Jakub.

„Zato o sobě jsi tvrdil, že jsi dobrý kněz,“ neodpustila si Dora. „Přitom začíná Bezčasí a my...“

Zvedla pohled.

Nebe bylo nízko, jako by někdo nad celým světem roztáhl rudý baldachýn, který se nadouval, propadal a znovu zvedal. Vysoko nad

mračny protínaly nebe nepřírozeně tiché blesky. Vzduch byl dusný a plný napětí.

Na vchod Annina domu Dora zabušila. Nepochybovala, že je z druhé strany opatřený petlicí, možná několika. Všechna okna byla zakrytá, ta v přízemí byla zatlučená prkny, ta nad nimi aspoň zalepená lepenkou. Jediné okno bylo otevřené.

„Pomozte nám, prosím!“ zakřičela Dora.

Ticho.

Potom se mezi záclonami objevila ruka a začala okno zavírat.

Dora pocítila zášleh bezmoci.

Nedivila se, že jim pomoci nechtěli, ostatně přesně to se před začátkem Bezčasí doporučovalo všem. Nevycházet, neotvírat, nedělat nic, jen čekat, až těch dvanáct hodin šílenství skončí. Jenže oni teď nic nepotřebovali méně.

„Jsem kněžka boha smrti! Pokud nám neotevřete, mohl by...“ Dora zavřela oči a *pronikla* zdmi domu. Nebylo to snadné, protože s blížícím se Bezčasím Dora ztrácela i to malé množství moci, které prostřednictvím Jezdce získávala. Nechala mysl proběhnout všemi patry, dokud nenašla pokoj, kterému patřilo otevřené okno, a v něm dvě starší ženy a jednoho ještě staršího muže. Otec a dvě dcery. V otci zbývaly možná dva roky života. „... vašeho tatínka

poctít svou přízní. Dvaosmdesát let je až příliš na jeden život a Jezdec na novu...”

Jedna z dcer, hubená žena s drdolem, který vypadal, jako by jí měl každou chvíli zlomit vaz, se vyklonila z okna, prohlédla si podivnou společnost a rozechvělým hlasem zavolala: „Co chcete?“

„Jenom otevřít,“ zopakovala Dora. „Prosím.“

Trvalo dlouho, než se ozvalo zvedání závory. Žena s drdolem otevřela dveře a vpustila Karmazína s Dorou a Jakubem dovnitř.

„Potřebujeme jen mluvit s někým z vašeho domu,“ řekl Karmazín omluvně. „Nechtěli jsme vám vyhrožovat.“

„Ale udělali jste to,“ odsekla žena, a když kolem ní procházeli, zadívala se na Jakuba. „Co se mu stalo?“ Pohled jí padl na stříbrnou sponu ve tvaru nože, kterou měla Dora sepnutou pláštěnku a podle které každý poznal, komu slouží. „Není to... Není to Jezdec na novu, že ne?“

Dora se na ni zaskočeně podívala. „Ovšemže ne. Vždyť Bezčasí ještě ani nezačalo.“

Žena nepřestávala Jakuba pozorovat. „Ale proč pak...“

Dora ji nenechala domluvit: „Kde bydlí Anna... Karmazíne?“

„Friedmanová,“ napověděl jí Karmazín.

„Ve druhém patře,“ odpověděla žena, ale dál nespouštěla zraněného z očí.

Přede dveřmi Annina bytu se všichni zastavili. Dora zaklepala a Jakub se pokusil upravit si oblek.

Dora mu srazila ruku. „Co blázníš?“

„Nechci ji tou krví polekat,“ zašeptal Jakub.

Dveře se otevřely.

A Dora pochopila, co Jakuba k souboji vedlo.

Na prahu stála dívka s porcelánovou pletí a dokonale zvlněnými vlasy, v modrém kabátku s prýmký. Oči měla podobně modré a orámované dlouhými černými řasami jako mrkací panenka. Dora při pohledu na ni pocítila dvojnásobnou nenávist. Sama byla zpocená a ulepená od Jakubovy krve, neměla tu být a to, že tu byla, byla vina té krásky, pokud ne úplná, pak aspoň částečná.

Ani se nepředstavila a vtáhla Jakuba do předsíně bytu.

Anna poplašeně uskočila. „Dovolte, slečno... Jakube?“

Jakub se pousmál. „Dobré odpoledne, Anno.“

„Bohové, co se vám stalo?“

„Zranili ho v souboji,“ odpověděla místo bratra Dora. „Tady, vidíte?“

Karmazín pomohl Jakubovi na malou zelednou pohovku.

„V souboji?“ zopakovala Anna s nevolí. „Slíbil jste přece... pamatujete... že Bezčasí strávíme spolu. Čekala jsem na vás.“

Dora se otočila na bratra. „Tys ji chtěl vzít do chrámu?“

„A pořád chce, že?“ zeptala se Anna a uhladila si kabátek. „Dohodli jsme se.“

„Jakube?!“

Jakub uhnul pohledem. „Znám místa, kam by se nikdo ani nepodíval. Nic by se nestalo a...“

„A kdyby ji tam s tebou někdo našel a zbavil tě kněžství?“

„Nenašel by ji...“

„Na chrám zapomeňte.“ Dora zabodla Anně ukazováček do prsou. „A hleďte, abyste mu pomohla.“

Anna ustoupila. „Já?“

„Já snad? Jste ošetřovatelka, nebo ne?“

„Jsem, ale...“

„Tak mu pomozte,“ přidal se Karmazín. „Prosím.“

Anna se zadívala na Jakuba. „Já... Ale... Vždyť na Hoře života se o vás postarají.“

Dora zavrtěla hlavou. „Po tom, co provedl?“

Anna vyrazila ke dveřím. „Samozřejmě, vždyť je vyvolený. No tak, na co čekáte?“

„Trvalo nám hodinu, než jsme se dostali k vám.“

Dora udělala krok k Anně. „Hodinu, abychom se dostali do chrámu, už nemáme. Jakub musí Bezčasí přestat tady.“

„Tady?“ zopakovala Anna šokovaně. „To určitě ne. Když si pospíšíte, stihnete to. V chrámu vás prohlédnou a ošetří líp, než bych to udělala já.“

Jakub se pokusil o úsměv. „Dorka má pravdu. Chtěl jsem se... na vás jen naposledy podívat, Anno.“

„Tak to je povedené.“ Dívčina krásná tvář na okamžik zošklivěla. „Ještě řekněte, že jste mi sem přišel umřít.“

„Ne, když ho zachráníte.“ Dora vzala Annu za ruku. „Prosím.“

Anna se vykroutila ze sevření a rozzlobeně si upravila kabátek. „Podívejte, co jste provedla. Mám na rukávu krev. Tak vám pěkně děkuji.“

Dora ji popadla za paži a odtáhla na druhý konec předsíně. „On umírá. Vaší vinou.“

„Není moje vina, že se bil,“ namítla Anna, „ani že to neuměl. Každý tu ví, že je František Skrbenský skvělým duelantem. Váš bratr si měl ten souboj rozmyslet líp. A teď dovolte, je Bezčasí a já ho nechci strávit zbytečnou péčí o mrtvého. Když už ho nemůžu strávit tak, jak jsem doufala.“

Anna ustoupila a začala si čistit krvavou šmouhu na rukávu.

Dora stála proti ní a nebyla schopná slova.

„On umře,“ zopakovala pro případ, že by to Anna nepochopila.

Teprve tehdy jí to došlo naplno. *Jakub umře.* Ona pro něj nedokáže udělat nic, a pokud Anna něco udělat dokáže, pak to s největší pravděpodobností neudělá. Jezdcovo jméno už skoro překrylo jemnou zlatou linku na Jakubově tváři. V tuhle chvíli by asi mohla pomoci jen bohyňě života.

A ta, uvědomila si Dora, právě ztrácí všechnu svou moc.

Otočila se ke Karmazínovi. „Jdeme.“

„Kam?“

„Na Horu života.“

„Cože?“ zasténal Karmazín. „Když jsem to navrhoval, chtěl sem.“

„Pořád chci sem,“ připomněl Jakub. „Aničko...“

Anna se na něho z konce předsíně usmála. „Máte přece povinnosti. A ty se plnit musí. Vždycky jsem ostatně obdivovala, jak zodpovědný jste. Škoda že... No, nevádí.“

Chvíli se na sebe dívali. Potom Jakub z pohovky vstal a strnule se uklonil. „Máte pravdu.“

Anna ani nezvedla oči od skvrny na rukávu. „Sbohem.“

Dora rozrazila dveře a vystrčila Jakuba na kamennou chodbu. Málem přitom porazili ženu, která je pustila do domu.

„Poslouchala jste za dveřmi?“ zakřičela Anna z předsíně. „Zatracená čarodějnice!“

Stařena si upravila drdol. „Že ti není hanba!“

„Starejte se o sebe, babo protivná!“

„Nestydo!“

Dora Jakuba dovedla do přízemí. „Ta tvoje krasavice nás pořádně vypekla.“

Jakub uhnul pohledem. „Anna je jen... příliš něžná na smrt.“

„Příliš něžná na smrt?“ Dora se ve vchodových dveřích zastavila. „A co jsem podle tebe já?“

„Tak jsem to nemyslel.“

„Já jsem dobrá jen na to, abych tě tahala sem a tam na hranici Bezčasí a pokoušela se ti zachránit život, který jsi zahodil kvůli...“

„Nehádejte se,“ zarazil je Karmazín. „Musíme se dostat do chrámu.“

Dora zavrtěla hlavou. „Na Horu života už to nestihneme. Budeš si ho muset vzít k sobě.“

Karmazín otevřel ústa. A zase je zavřel.

„Já vím,“ pokračovala Dora. „Já vím. Ale musím se vrátit na Horu smrti. Bohové za chvíli sestoupí na zem a my musíme být v chrámech.“

„A Jakub?“ zeptal se Karmazín. „Ten v chrámu nebude.“

Dora se nadechla, ale neřekla nic.

„Já už jsem mrtvý,“ odpověděl místo ní Jakub věčně. „Blížící se Bezčasí mě jen udržuje na nohou. I kdybych se modlil sebevíc, bohyni života bych k sobě nestáhl.“

„Jakube,“ vydechla Dora.

„Jsi knězka boha smrti. Před sebou přece nemusíme nic předstírat.“

„... vstoupil v platnost zákaz vycházení,“ opakoval hlas z amplionu znovu, když vyšli na ulici. „Občané, na celém území města právě vstoupil v platnost zákaz vycházení.“

Vzduch se citelně ochladil. A bouřkou nateklé nebe se zdálo zase o něco níž.

„Musím...,“ zašeptala Dora.

„Máš povinnosti. Chápu to.“ Jakub potřásl hlavou. „Nechápu jen, jak jsem na ně mohl zapomenout já sám.“

Nevyčítal jí, že odchází, ale Dora se přesto zachvěla. Musela si vybrat a vybrala si, jenže... správně?

Otočila se na Karmazína. „Postaráš se o něj, Ludvíku?“

Karmazín si na nose posunul brýle. „Udělám, co budu moci, ale moc toho...“

„To mi stačí.“ Dora přistoupila k bratrovi a rozechvěle ho objala. „Až Bezčasí skončí, vrátím se. Vrátím se za tebou, Jakube.“

Ani jeden z nich neřekl, že tou dobou už bude pozdě.

Chvíli se na sebe dívali, potom se Dora otočila a rozeběhla se ulicí.

BEZČASÍ

Běh nikdy nebyl Dořinou silnou stránkou. Rozhodně ne běh na dlouhé vzdálenosti. V posledních hodinách se ulice vylidnily docela, auta i povozy ze silnic zmizely a tramvaje byly dávno v bezpečí vozoven. Město se zdálo prázdné a nehybné – tiché krom dokola opakovaného hlášení o zákazu vycházení – pod nebem černočerveným jako podlitina. Dokonce zmlkli i ptáci, kterých byly jindy plné keře.

A Dora běžela.

Na Nových sadech si jednou rukou svírala bok, ve kterém ji bolestivě píchalo, a druhou se pokoušela uvolnit si sponu pod krkem. Stehna ji pálila, nemohla popadnout dech. Vzduch ztěžkl jako před bouřkou a Dora měla pocit, že stačí škrtnout zápalkou a všechno kolem ní, ulice, domy, celý svět, to všechno vybuchne.

„Ještě ne,“ opakovala si. „Ještě ne.“

Byla už blízko Jezdcovu chrámu, ale Bezčasí bylo blíž.

Chrámu na Hoře smrti se přezdívalo Pohřební, protože připomínal obrovskou hrobku, ale Dora na něm milovala to, co dokázal ocenit

jen někdo, kdo v něm prožil velkou část života. Mohutné kolonády, ze kterých mohla shlížet na město, silná žebra nesoucí kupoli jako Jezdcovy paže, bohatě zdobené portály a nádherné hroby kněží, které Jezdec za posledních bezmála sedm set let označil za své oblíbené, podobně jako bohyně života označila Jakuba.

Dobíhala k chrámu z opačné strany, od starého dormitáře nad nádražím. Nad schody zahlédla dva muže v ošuntělých kabátech. Jeden měl přes rameno pověšenou loveckou pušku, druhý svíral v levé ruce sekeru a v pravé stočený provaz. Dora zvolnila, narovnala se a pokoušela se popadnout dech. Byli to první honci, se kterými se setkala. A byli na honu na Jezdce na novu. Nedokázala si představit, že jakmile se za ní zavřou chrámové dveře, budou ulice města prázdné, až na jim podobné.

Všimli si jí, ale nedali nic najevo. Přestože ji určitě poznali a všechny kněžky až na ni už byly v chrámu a ona tam měla být s nimi. Nebyla to ona, koho lovili.

Počkala, dokud se jí neztratili z dohledu, nevzrušení, jako by se s puškou a sekerou procházeli městem každý den.

Znovu si přetáhla přes hlavu kapuci. Pak sáhla do kapsy, vytáhla z ní klíček a odemkla dvířka v zadní části dormitáře, zarostlá psím

vínem tak, že kdo je neznal, ten je pod ním našel. Vklouzla do chodby, zavřela a znovu za sebou zamkla. Proběhla chodbou až na konec, zalomcovala klikou dalších dvířek a...

Nic.

Vyzkoušela klíček, ale dvířka se zdála zata-rasená z druhé strany.

„Haló,“ zavolala. „Haló!“

Chvíli čekala se srdcem divoce bušícím, potom přitiskla ucho ke dřevu. Na druhé straně bylo ticho. Znovu zalomcovala klikou.

„To jsem já, mladší kněžka Dorota Treznerová!“

Nikdo se neozval.

Položila si čelo na dvířka a pokoušela se uklidnit. Jenže to nedokázala. A nedokázala si ani představit, co se stane, pokud se nedostane dovnitř. Vlastně ještě v chrámu nebyla. Zůstat ve starém dormitáři bylo to samé jako zůstat pod nateklou oblohou.

Znovu se rozběhla chodbou, odemkla a vyklouzla ven, ani tentokrát za sebou přitom nezapomněla zamknout. Pustila se podél dormitáře až k chrámu, obrovskému a černému proti podivnému nebi. Proběhla omamně vonící zahradou a kamenným průchodem k přední části chrámu. Tam se zastavila.

Nikdy předtím se jí ta stavba nezdála tak temná a cizí. Nad vchodem se vzpínali dva

kamenní hřebci, s předníma nohama spojenýma, s kamennýma očima vyvalenýma a tlamami zpěněnými. Dveře chrámu, zdobené pečetěmi s Jezdcovými symboly, byly zavřené. A stáli před nimi vojáci, ve dvou dokonale vyrovnaných řadách, každý s puškou přes rameno.

Mělo mě napadnout, že tu budou.

Jezdec byl bohem smrti, armáda ho uctívala a snažila se si ho za všech okolností naklonit. A přestože jí pravděpodobně nikdo nepřikázal, aby hlídala zrovna Horu smrti, nikdo jí to ani nezakázal.

Vojáci byli připravení chránit Jezdce tak, jako to měla dělat ona.

Dora o krok ustoupila a pak všechno znehybnělo.

Prach, který se pomalu vznášel ve vzduchu, se zastavil. Umlkl hlas, který opakoval, že je vycházení zakázáno, a město se ponořilo do hlubokého, přízračného ticha. Náraz horka a nečekaného tlaku Doru na okamžik ochromil.

Jako by najednou nebylo nic.

Nic.

Potom napětí povolilo a vysokým kolísavým tónem se rozezněly sirény.

Dora se zastavila za rohem chrámu.

Nemohla tomu uvěřit. Nebo spíš nechtěla. Nesměla být venku.

Nesměla.

Znovu se rozběhla ke starému dormitáři a na dvířka pod psím vínem doslova dopadla. I kdyby na ně měla tlouct celé Bezčasí, někdo ji nakonec musel zaslechnout.

Když bude křičet a křičet a křičet...

Zavřela oči a pokusila se vzpamatovat. Kdy si se tmy bála, ale po letech strávených službou v chrámu si představovala, že je v každé noci kousek z boha smrti. Temnota za vlastními víčky jí pomohla uklidnit se.

Jezdec měl po celém světě tisíce kněžek. To, že se jedna z nich nedostala do chrámu včas, neznamenal, že je Jezdec v ohrožení. Boha stahovala na zem síla modliteb a v mnohohlasém chóru její vlastní myšlenky určitě úplně zanikly.

Sirény dozněly a vzduchem se znovu rozlehl neosobní hlas: „Právě nastalo Bezčasí.“

Dora nechala víčka sevřená. Nikdy neslyšela nic o kněžkách, které se během Božského honu nedostaly do chrámu. Nebyla tu žádná záchranná brzda nebo plán pro nouzové situace. Možná byla první kněžka, která se polovinu života připravovala na den, co nastával jen jednou za sto let, aby pak zklamala.

„Právě nastalo Bezčasí.“

Něco za Dorou se pohnulo.

Otevřela oči a sáhla po noži. Pak si uvědomila, že když k ní Karmazín dovlekl Jakuba, nechala ho položený na stolku ve svém pokoji.

Hergot!

Před Dorou stál světlovlasý muž ve dvouřadém kabátu. Vlasy měl rozcuchané a na rameni hlinou přilepené listí. V jedné ruce svíral nůž se zkrvavenou čepelí a beze slova si Doru prohlížel.

„Právě nastalo Bezčasí.“

Přestože na sobě měla pláštěnku se stříbrnou sponou – nebo možná právě proto –, cítila se najednou jako nahá. Nejenom že zklamala boha smrti, ale pochopí to i každý, kdo se na ni podívá, protože ani ona, ani její pláštěnka tu teď neměly být.

Dvakrát hergot!

Muž si přehodil nůž z levé ruky do pravé. Ten pohyb působil bezděčně a výhrůžně současně.

„Dovnitř se nikdo nedostane,“ upozornila ho Dora hlasem tak pevným, že překvapila i sama sebe. Možná za to mohlo vědomí, že vojáci nejsou daleko. I když si nebyla jistá, jestli by se k nim dostala včas. A nebyla si jistá ani tím, že by jí pomohli.

Muž ji chvíli pozoroval a potom nakrčil čelo. „Tak o co se tu snažíš?“

„Co je vám do toho?“

„Jen se ptám.“

Dora před sebe zvedla ruku – i když se neměla čím bránit, takže její slova vyzněla trochu hloupě. „Nechci nikomu ublížit.“

„Ani já ne,“ odpověděl muž.

Věřila by mu víc, kdyby při tom dál nedržel zkrvavený nůž.

Pravděpodobně už se stalo, pomyslela si.

Muž zachytil Dorotin podezíravý pohled a otřel čepel nože do kabátu. Pak si uhladil rozčuchané vlasy a smetl z ramene listí, jako by mu teprve v tu chvíli došlo, jak asi působí. „To je jen... nůž.“

Nevysvětlovalo to nic, natož tu krev.

Dora nelhala, nechtěla nikomu ublížit, ale to neznamenal, že by se o to nepokusila, kdyby kdokoliv ohrozil ji nebo chrám. Přenesla váhu z jedné nohy na druhou a připravila se na možný útok.

„Tady byste neměl být,“ varovala světlovlasého.

Volnou rukou ukázal na sponu na černé pláštěnce. „A ty ano?“

Dora se prudce nadechla...

A potom za ním znovu zahlédla ty dva muže, jednoho s puškou, už ne zavěšenou přes rameno, ale pevně sevřenou v ruku, a druhého se sekerou a provazem.

„Hej, vy!“ zavolal na ně ten s puškou.

Světlovlasý se otočil a Dora vyhlédla zpoza jeho ramene. Teď už to nebylo jen ona proti noži, ale ona proti noži, pušce a sekeře.

Muž, který poslední uvedenou nesl, si rukávem otřel nos. „Je zákaz vycházení.“

„Tak co tu děláte?“ opáčil světlovlasý.

Muž se sekerou odhalil zuby v neveselém úsměvu. „Dobrá otázka.“

„Asi to samý, co vy,“ odpověděl ten druhý, s puškou zapřenou do ramene.

Pár vteřin nikdo nepromluvil a Dora si poprvé uvědomila, jak zní skutečné ticho. V chrámu je připravovali na to, že bude Bezčasí o nedostatku – barev, vůní i zvuků. Bylo, ale současně jako by bylo všechno... hlubší.

Okolní svět se zdál snový.

Puška byla oproti tomu skutečná až moc.

Muž, který ji svíral, se rozhlédl. „Ale aby bylo mezi náma jasno... měli bysme provést zkoušku božství.“

„Zkoušku božství?“ zopakovala Dora. „Co je to?“

Muž se sekerou potáhl nosem. „To je snadné. My vás zabijem. A vy umřete.“

„Bud' se pak stanem bohama, nebo budem mít o dva konkurenty míň,“ pokračoval muž s puškou. „V obou případech na vaší smrti získáme.“

Dora byla jejich uvažováním ohromená. Po-
dívala se, co na to světlovlasý, a ke svému ú-
asu si uvědomila, že se usmívá.

„Takhle jsem nad tím nikdy nepřemýšlel.“
Zavrtěl hlavou. „Sakra, máte pravdu.“

Muž s puškou poklepal na pažbu. „Já vím.“

„Co je to za nesmysl?“ ohradila se Dora. Bo-
lestně si uvědomovala, jak pomalá bude ve
srovnání s ukazováčkem na spoušti, ať už se
pokusí o cokoliv.

„Ve skutečnosti je to chytré,“ namítl světlo-
vlasý, jako by jim ti dva právě neoznámili, že je
tu popraví. „Mají pravdu, naší smrti nemůžou
ztratit, jen získat.“

„Díky za uznání,“ řekl ten se sekerou. „Ale
teď už...“

„Jenom ze zvědavosti...“ přerušil ho svět-
lovlasý. Přistoupil blíž, a když muž s puškou
položil ukazováček na spoušť, zastavil se s ru-
kama zvednutýma před sebe. „Kdo si myslíte,
že jsme?“

Muž se sekerou se zamračil. „Cože?“

„No, kdybychom bohové vážně byli a vy nás
zabili... kým byste se stali? Havraním mužem?
Dámou se džbánem? Jezdcem na novu? Nebo...
Jak se jmenuje ten malý, co plní přání dětem?“

Světlovlasý se úkosem podíval na Dorotu,
a pak, než se stihla zeptat, co to zatraceně dělá,

se prudce otočil a vrhl nůž proti muži s puškou. Zasáhl ho do odhaleného krku. Muž stiskl spoušť, ale hlaveň pušky mířila moc vysoko a střela se s podivně tlumeným zvukem zaryla do zdi dormitáře.

Dora vrískla.

Muž s puškou protočil oči v sloup a sesunul se k zemi. Ten se sekerou neváhal a na světlovlasého se vrhl. Světlovlasý se mu vyhnul, zezadu mu prokopl koleno, a když útočník spadl na zem, sekeru mu z rukou vytrhl. Pak muže kopl do zad, přitiskl mu nohu na hlavu a švih – vší silou se rozmáchl a hlavu mu usekl. Nebo se o to aspoň pokusil. Muž zachrčel a jazyk mu vytekl na zem spolu s podivně zpomaleným proudem krve, ale on pořád žil.

Ovšemže, uvědomila si Dora. A žít bude dál. Protože je Bezčasí.

Světlovlasý si to uvědomoval taky. Znovu zvedl sekeru a tentokrát už útočnickovu hlavu oddělil od těla. Poskočila na zemi, a když o ni světlovlasý zavadil nohou, odkutálela se mezi trsy kostřavy. Světlovlasý nezaváhal, přešel k druhému muži, který se pokoušel vytrhnout si čepel nože z krku, a zapřel se mu botou o rameno.

Muž s očima vyvalenýma hrůzou zachrčel. Zkouška božství už se mu asi nezdála jako tak dobrý nápad. „Pros... Prosím...”

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Bezčasí.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.